

Over de schreef.

Het syndroom van Hedwige.

Ik neig er naar mezelf beschaamd en machteloos te voelen. Als individu en als Nederlander. Omwille van het gedrag van bestuurders zoals Balkenende en Bleker.

Vanwege het feit dat de mens de enige diersoort is die bewust zijn eigen nest bevuilt, werd door de Europese regeringsleiders in december 2008 afgesproken dat de uitstoot van het broeikasgas **CO₂ in 2020 met 20 procent moet zijn verminderd**. Dat zou (om het goed te doen), moeten gebeuren door de CO₂ producenten te dwingen, concreet minder CO₂ te produceren. Onze politici, Balkenende voorop, wilden de heilige koeien van de economie daar niet toe dwingen. Dus trachten ze (notabene met subsidie vanuit Brussel) te *doen alsof*.

Er werd een methode gezocht om de CO₂ uitstoot te verminderen, door CO₂ op te vangen en ondergronds op te slaan. Het is maar hoe je verminderde CO₂ uitstoot interpreteert.

Maar ja, geld is geld. Of het nu via subsidies wordt verworven of door opbrengst van belastingen van de vervuilers. De combinatie levert het meeste geld op, zeker als de CO₂ producenten ons land mogen blijven vervuilen en optimaal belasting betalen.

Vandaar het gegoochel met ondergrondse CO₂ opslag.

Na de **Belgische Opstand van 1830** liep de toegang tot de havens van Antwerpen via Nederlands grondgebied. Het Verdrag van Londen in 1839, waarin Nederland de Belgische

onafhankelijkheid erkende, voorzag daarom met artikel IX dat Nederland de **vrije doorvaart diende te garanderen** tussen de Noordzee en de haven van Antwerpen over de Westerschelde. Helaas was niemand in 1839 zich bewust wat als *maximum* onder vrije doorvaart moest worden verstaan. Niemand kon toen voorzien dat Antwerpen de 2^e petrochemische haven ter wereld zou worden en dat ook (container) overslag tot een ongekend volume zou uitgroeien. Het transport van grondstoffen en eindproducten, dwingen Antwerpen tot het gebruik van steeds grotere schepen om concurrerend te kunnen blijven.

Dat de mens de grens van het beslag op de openbare ruimte en de grenzen van zijn belasting op het leefmilieu reeds lang heeft bereikt, weet diep in zijn hart zonder twijfel ieder mens.

Bij de beoogde meest recente uitdieping van de Westerschelde kon men daarom niet om natuurcompensatie heen. Dus ondertekende het Nederlandse kabinet het in nauw overleg gezamenlijk overeengekomen besluit om de Hedwige polder te ontpolderen.

Contract is contract! Een man, een man. Een woord, een woord. Toch?

Helaas niet voor CDA politici, bij monde van Henk Bleker.

Het zijn krampachtige stuiptrekkingen van gedateerde bestuurders uit het industriële tijdperk. Doordrenkt van een blijvende zucht naar groei en macht (een gemuteerde weeffout in hun genen?), welke steeds pijnlijker zichtbaar wordt. Na de banken-, de schulden- en de dreigende vastgoedcrisis, plus de opwarming van de aarde met een onontkoombare stijgende zeespiegel, wordt nog steeds niet de conclusie getrokken dat we de grens van het menselijk functioneren verregaand zijn gepasseerd. Het zoeken naar ontsnappingsroutes, om het *hebben en houden* op peil te houden, krijgt steeds weer de bovenhand. In een tijd waarin "People, Planet, Profit" of "Rood voor Groen" en "Duurzaam Ondernemen" elk bestuurlijk besluit zou moeten bepalen, is het schandelijk dat men het tegendeel nog altijd nastreeft.

Wanneer worden we genezen van deze bestuurlijke ziekte, het syndroom van Hedwige?

Eric Conscience.